

§ 6. Mieszkańcy domu emeryta mają prawo do organizowania się, w tym także do wyboru rady mieszkańców, w celu prezentowania swoich interesów. Dyrektor domu emeryta zapewnia niezbędne warunki funkcjonowania rady mieszkańców.

§ 7. Szczegółowe warunki pobytu mieszkańców w domu emeryta określa regulamin zaopiniowany przez radę mieszkańców i zatwierdzony przez dowódcę, o którym mowa w § 2 ust. 2.

§ 8. W razie rezygnacji z pobytu w domu emeryta mieszkańca, który przekazał osobną kwaterę stałą (lokal mieszkalny) Wojskowej Agencji Mieszkaniowej, Agencja ta przydziela temu mieszkańcowi osobną kwaterę stałą (lokal mieszkalny) w miejscowości, w której zamieszkiwał, lub za jego zgodą w innej miejscowości, z uwzględnieniem normy przysługującej w dniu opuszczenia domu emeryta.

§ 9. Zakończenie pobytu w domu emeryta, o którym mowa w § 8, następuje z chwilą przekazania do dyspozycji dotychczasowemu mieszkańcowi tego domu osobnej kwatery stałej (lokalu mieszkalnego).

§ 10. 1. Miesięczna opłata za pobyt w domu emeryta osoby uprawnionej wynosi 400% najniższej emerytury, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3.

2. Osoba, która przekazała zajmowaną osobną kwaterę stałą (lokal mieszkalny) Wojskowej Agencji Mieszkaniowej, oraz zamieszkujący z nią członkowie rodziny wnoszą miesięczną opłatę za każdą z tych osób w wysokości 250% najniższej emerytury.

3. Opłata za pobyt w domu emeryta osoby, o której mowa w ust. 2, nie może być wyższa niż 60% miesięcznego dochodu osiąganego przez tę osobę, a w wypadku zamieszkiwania w domu emeryta z rodziną łączna opłata nie może przekraczać 80% wspólnego miesięcznego dochodu tej rodziny.

4. Za dochód, o którym mowa w ust. 3, uważa się kwotę należnego świadczenia emerytalnego wraz z uzyskiwanym wynagrodzeniem lub innym dochodem, wpływającym na ograniczenie lub zawieszenie tego świadczenia, po odliczeniu zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych.

§ 11. Wysokość opłaty za pobyt w domu emeryta ustala w formie decyzji administracyjnej dyrektor tego domu. Przepis § 2 stosuje się odpowiednio.

§ 12. 1. Osoby przyjęte do domu emeryta przed dniem wejścia w życie rozporządzenia mogą nadal zamieszkiwać w tym domu bez konieczności potwierdzenia ich uprawnień.

2. Osoby, o których mowa w ust. 1, oraz zamieszkujący z nimi członkowie rodziny wnoszą miesięczną opłatę za pobyt każdej z tych osób w domu emeryta w wysokości 150% najniższej emerytury, z tym że opłata nie może być wyższa niż 60% miesięcznego dochodu osiąganego przez te osoby, a w wypadku zamieszkiwania w tym domu rodziny — nie może przekraczać 60% wspólnego miesięcznego dochodu tej rodziny.

3. Przepis § 10 ust. 4 stosuje się odpowiednio.

§ 13. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Kierownik Ministerstwa Obrony Narodowej: *A. Karkoszka*

52

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY I POLITYKI SOCJALNEJ

z dnia 4 stycznia 1996 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie zakładowego funduszu rehabilitacji osób niepełnosprawnych.

Na podstawie art. 22 ust. 4 ustawy z dnia 9 maja 1991 r. o zatrudnianiu i rehabilitacji zawodowej osób niepełnosprawnych (Dz. U. Nr 46, poz. 201, Nr 80, poz. 350 i Nr 110, poz. 472, z 1992 r. Nr 21, poz. 85, z 1993 r. Nr 11, poz. 50 i Nr 28, poz. 127 oraz z 1995 r. Nr 1, poz. 1, Nr 5, poz. 25 i Nr 120, poz. 577) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 17 czerwca 1992 r. w sprawie zakładowego funduszu rehabilitacji osób niepełnosprawnych (Dz. U. Nr 52, poz. 240) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 1 w ust. 2:

a) pkt 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2) szkolenia zawodowego oraz kształcenia, w tym również w szkołach średnich i wyższych,

3) przygotowania miejsc pracy, a w szczególności na:

a) zakup oraz dostosowanie maszyn i urządzeń do indywidualnych potrzeb wynikających z psychofizycznych możliwości osób niepełnosprawnych,

b) rozbudowę, modernizację i adaptację pomieszczeń produkcyjnych zakładu związanych z poprawą warunków rehabilitacji, bezpieczeństwa i higieny pracy stosownie do wymogów ergonomii,

c) wyposażenie i dostosowanie pomieszczeń sanitarnohigienicznych stosownie do potrzeb osób niepełnosprawnych,”

b) w pkt 4 po wyrazie „poradnictwa” dodaje się wyrazy „i usług”, a wyraz „rehabilitacyjnego” zastępuje się wyrazem „rehabilitacyjnych”;

c) pkt 8 i 9 otrzymują brzmienie:

- „8) kosztów tworzenia, modernizacji i utrzymania bazy rehabilitacyjnej (np. przychodni, gabinetów fizjoterapii), socjalnej (np. internatów, hoteli, stołówek) i wypoczynkowej,
- 9) kosztów dowożenia lub dojazdów do pracy i z pracy osób niepełnosprawnych mających trudności w korzystaniu z publicznych środków transportu, w tym kosztów zakupu samochodów dostosowanych do przewozu osób niepeł-

nosprawnych i wykorzystywanych do tego celu,“;

- 2) w § 3 w ust. 1 w pkt 1 na końcu dodaje się wyrazy „z tym że na wydatki, o których mowa w § 1 ust. 2 pkt 3, 8 i 9, można przeznaczyć rocznie nie więcej niż 50% środków funduszu,“.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 7 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Pracy i Polityki Socjalnej: *L. Miller*

53

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 27 grudnia 1995 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie umundurowania policjantów.

Na podstawie art. 12 pkt 3—5 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. Nr 30, poz. 179, z 1991 r. Nr 94, poz. 422 i Nr 107, poz. 461, z 1992 r. Nr 54, poz. 254, z 1994 r. Nr 53, poz. 214 oraz z 1995 r. Nr 4, poz. 17, Nr 34, poz. 163 i Nr 104, poz. 515) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 9 października 1991 r. w sprawie umundurowania policjantów (Dz. U. Nr 102, poz. 445 i z 1992 r. Nr 46, poz. 208) wprowadza się następujące zmiany:

1) § 4 otrzymuje brzmienie:

„§ 4. 1. Dystynkcje do ubiorów wyjściowego i służbowego wykonane są haftem mechanicznym w kolorze srebrnym, a dystynkcje do ubioru ćwiczebnego — z tworzywa sztucznego w kolorze srebrnym. Dopuszcza się wykonanie dystynkcji haftowanych bajorkiem w kolorze srebrnym do ubioru wyjściowego, na koszt osoby zainteresowanej.

2. Dystynkcje do ubioru wyjściowego i służbowego umieszcza się na pochwach w kolorze granatowym noszonych na naramiennikach kurtek, wiatrówek, płaszczy, swetrów i koszul służbowych letnich oraz na taśmach otokowych czapek gabardynowych i letnich. Dystynkcje haftowane bajorkiem umieszcza się na naramiennikach przedmiotów ubioru wyjściowego. Na naramiennikach kurtek ubioru ćwiczebnego dystynkcje umieszcza się na pochwach w kolorze ubioru.“,

2) skreśla się § 5,

3) załącznik nr 2 otrzymuje brzmienie określone w załączniku nr 1 do niniejszego rozporządzenia,

4) w załączniku nr 3 „Wzory oznaczeń rodzajów i służb Policji oraz oznaczenie generalnego inspektora i nadinspektora Policji“ otrzymują brzmienie określone w załączniku nr 2 do niniejszego rozporządzenia,

5) załącznik nr 5 otrzymuje brzmienie określone w załączniku nr 3 do niniejszego rozporządzenia,

6) w załączniku nr 6:

a) w normie umundurowania nr 1:

— uwaga 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Policjanci mianowani na kolejny stopień policyjny otrzymują bezpłatnie komplet dystynkcji do ubioru wyjściowego, służbowego i ćwiczebnego.“,

— skreśla się uwagi 6—8,

b) dodaje się normę 1a w brzmieniu określonym w załączniku nr 4 do niniejszego rozporządzenia,

c) w normie umundurowania nr 2 uwaga 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Policjanci mianowani na kolejny stopień policyjny otrzymują bezpłatnie komplet dystynkcji do ubioru wyjściowego, służbowego i ćwiczebnego.“

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 12 października 1995 r.

Minister Spraw Wewnętrznych: w z. *J. Zimowski*